

Lóránt Istvánné Kislányként Apjával A Rózsák Terén

Ezen a képen édesapám, Rosenthal Pál tart a kezében. 1935-ben vagy 1936-ban készült a kép a Rózsák terén, öt-hat éves kislány lehetek rajta. Nagyon szegények voltunk -- az édesapám péksegéd volt --, ennek ellenére nagyon szépen voltunk felöltözve. Rajtam hófehér bunda, drapp lakkbetétes cipő, nagy fehér svájcisapka van, és egy hatalmas masni van a hajamban. Apám elegáns kabátban, felöltőben és kalapban van. Akármilyen szegények voltunk, azért mindig mindenre tellett. A templom háta mögött [a Rózsák terén álló templomról van szó], a Munkás utca 6-ban laktunk. Nagyon rendes volt, munkásemberek laktak ott. Kétszoba-konyhás lakásunk volt. Az

utcai szobában fehér bútor volt: egy háromajtós szekrény, egy tükrös asztal és egy vaságy. Az udvarra néző kisebbik szobában egy réz gombos vaságy és egy sezlon volt. Amikor egy időben nálunk lakott a Magda, az egyik nagynéném is, akkor a kis szobában az ágyon aludtak a szüleim, én meg a sezlonon. A vécé a folyosó végén volt a sarokban. Nem volt spájzunk, hanem a konyhaszekrény mellett volt két tízliteres bödön, amiben anyám a libazsirt, mikor libát vett, kisütötte, mert mi csak azzal főztünk. Nálunk otthon minden péntek este gyertyagyújtás volt, engem megáldott az anyám. Szombaton nem hívtuk be a szomszédasszonyt, hogy gyújtson villanyt, de amit péntek este meg szombaton szoktak enni, azt ettük, azt csinálta anyám mindig. [Vallásos zsidók még a villanyt sem gyújtják fel vagy oltják el, mert az is munkának számít, és vallásos zsidónak szombaton nem szabad dolgoznia. -- A szerk.] Anyukám pénteken mindig csinált sóletot, azt nagyon szerettük, libahúsból, csak libából. És persze volt libahúsleves, ludaskása és isteni barhesz vagy mazsolás kuglóf is. Gyönyörűen volt megterítve az asztal, anyuka kézimunkájával volt letakarva a kalács. Disznóhúst nem ettünk, disznózsírral nem főztünk. Rendes neológ vallás szerint éltünk. A neológ az nem egy ilyen bigott vallás, hogy meg van adva, mit lehet enni, meg mit nem lehet. Pészahkor mi nem vettünk elő új edényt. Megtartottuk a széderestéket, és az ünnep alatt végig maceszos kávét ettünk, de ettünk kenyeret is. Hát ilyen cirkuszokat nem is tudtunk a konyhában csinálni. Pészahkor apuka felolvasta a Hagadát, és én mondtam a 'má nistáná'-t, mert mindig a legkisebbnek kellett kérdezni. Hanukakor minden nap gyújtottuk a samesszal a gyertyát [A nyolc plusz egy karos, Hanukakor használt gyertyatartó, a hanukija egyik gyertyáját hívják samesznak vagy szolgagyertyának, ezzel gyújtják meg a többi gyertyát. -- A szerk.]. Bár karácsonyfánk nem volt, megtartottuk azt az ünnepet is. Kaptam valami kis ajándékot, és anyuka főzött egy jó halászlét. Nekünk is volt piros tojás, mi is megtartottuk a húsvétot, de sonkát meg ilyeneket nem ettünk.